

Arrest

nr. 171 264 van 5 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juli 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 maart 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gedurende acht jaar.

1.2. Via een op 22 februari 2016 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Verzoeker werd bij een politiecontrole op 28 juni 2016 aangetroffen in het Rijk.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: [B.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Servië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet verzekering - inschrijving voertuig, feiten waarvoor hij op 24.01.2008 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor drie jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan dronkenschap aan het stuur, vluchtmis[drijf] zonder gekwetsten en snelheid niet geregeld, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 13.02.2009 voor een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor 3 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan dronkenschap aan het stuur, in staat van herhaling feit waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 19.06.2009 voor een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuitstel van 3 jaar voor 3 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet verzekering, nummerplaat op voertuig, feiten w[...]jaarvoor hij op 27.05.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan dronkenschap aan het stuur, feit waarvoor hij op 16.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor drie maanden; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan U-gestuurd tijdens verval, feit waarvoor hij op 06.06.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 16.03.2016 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Aan betrokkene werd op 16.03.2015 een inreisverbod van 8 jaar betekend en op 26.03.2016 werd betrokkene naar Servië gerepatrieerd. Hij werd echter op 28.06.2016 opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Hoe en wanneer hij naar België terugkeerde is niet duidelijk aangezien er geen enkele Schengen inreisstempel in betrokkenes paspoort staat. In die zien bestaat er een risico op onderduiken.

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet verzekering - inschrijving voertuig, feiten waarvoor hij op 24.01.2008 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor drie jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan dronkenschap aan het stuur, vluchtmis[drijf] zonder gekwetsten en snelheid niet geregeld, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 13.02.2009 voor een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor 3 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan dronkenschap aan het stuur, in staat van herhaling feit waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 19.06.2009 voor een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuitstel van 3 jaar voor 3 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet verzekering, nummerplaat op voertuig, feiten w[...]jaarvoor hij op 27.05.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan dronkenschap aan het stuur, feit waarvoor hij op 16.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor drie maanden; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan U-gestuurd tijdens verval, feit waarvoor hij op 06.06.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Aan betrokkene werd op 16.03.2015 wegens herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen, een inreisverbod van 8 jaar betekend en op 26.03.2016 werd betrokkene naar Servië gerepatrieerd. Hij werd echter op 28.06.2016 opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Hoe en wanneer hij naar België terugkeerde is niet duidelijk aangezien er geen enkele Schengen inreisstempel in betrokkenes paspoort staat. In die zien bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkenes echtgenote en minderjarige kinderen bevinden zich eveneens illegaal op het grondgebied en dienen eveneens terug te keren naar Servië. Het feit dat zij nogmaals een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 indienden geeft hen niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië.

Aan betrokkene werd op 16.03.2015 wegens herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen, een inreisverbod van 8 jaar betekend en op 26.03.2016 werd betrokkene naar Servië gerepatrieerd. Hij werd echter op 28.06.2016 opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Hoe en wanneer hij naar België terugkeerde is niet duidelijk aangezien er geen enkele Schengen inreisstempel in betrokkenes paspoort staat. In die zien bestaat er een risico op onderduiken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [V.] M., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzee[1] (127bis) de betrokkene, [B.A.], op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzee[1] (127bis)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. Op 29 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet in aanmerking te nemen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2.1. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch geschorst noch opgeheven is.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij geen schending op van een hogere rechtsnorm

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsingsberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dat dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2.2. De raadsman van verzoeker stelt ter terechtzitting dat verzoeker wel een belang heeft bij de ingestelde vordering. Hij stelt dat de Raad van State in twee arresten immers oordeelde dat verweerder niet kon stellen dat de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op zich geen hindernis uitmaakt voor het nemen om een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507) en dat hieruit zijn belang blijkt.

2.2.3. Er dient te worden gesteld dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT EN G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ EN G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad kan slechts opmerken dat verzoeker schijnbaar uit het oog verliest dat hem een inreisverbod werd opgelegd en dat hij alvorens hij een vraag tot verweerder kon richten om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd hij eerst de opheffing of de intrekking van dit inreisverbod – dat hem op 16 maart 2015 ter kennis werd gebracht en dat niet het voorwerp uitmaakt van een procedure bij de Raad, waardoor het dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig is – diende te vragen. Er blijkt niet dat hij een dergelijke vraag aan verweerder richtte, laat staan dat deze vraag zou zijn ingewilligd. Verzoeker toont ook niet aan dat uit enige hogere rechtsnorm een positieve verplichting voor verweerder zou voortspuiten om hem tot een verblijf toe te laten of te machtigen en die zou verhinderen dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Hierbij moet worden geduïd dat in de in casu bestreden beslissing uitdrukkelijk werd aangegeven dat verzoekster zijn echtgenote en kinderen ook niet legaal in het Rijk verblijven en het land dienen te verlaten. Verweerder heeft derhalve uiteengezet waarom het gezinsleven van verzoeker geen beletsel vormt om een verwijderingsmaatregel te nemen. Ter terechtzitting is tevens gebleken dat verzoekers aanvraag van 22 juni 2016 om tot een verblijf te worden gemachtigd ondertussen reeds werd afgewezen. In deze omstandigheden kan niet worden ingezien hoe uit de arresten van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst nog zou kunnen worden afgeleid dat hij een belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder wijst trouwens terecht op meer ter zake dienende rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 november 2015, nr. 233.024).

Verzoeker toont niet aan dat hij een actueel belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie is, in de aangegeven, mate gegrond.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2016 is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK